

ZUŠKO

NOVINY

Historiky ze školních let

V hudebce se člověk nenudí

„Nevíš, kolik je hodin? To bude dobrý, je ještě světlo, dohrajeme to a půjdem. Pak ťukneme na Milušku, že jdeme.“ „Tak, začínáš. Na které písmenko?“

„Ty, to je divný, tady je nějaký ticho, neslyším klavír, nic, raději půjdem.“

Jenže dole byly dveře zamčené a v celé hudebce ani noha, ani ruka. Psal se rok 1985, kdy o nějakém mobilním telefonu se nemohlo ani zdát. A naneštěstí ani alarm neexistoval. Takže jsme já a Gábina Vorbová (mimo jiné dnes paní ředitelka jiné ZUŠ) zůstaly zamčené v Lidušce. V pátek večer.

Liduška byl název pro Lidovou školu umění – pro ty mladší, později narozené. S Gabčou jsme proběhly všechny patra, zakleपालy na všechny dveře, ale v pátek večer, v sedm hodin tam opravdu nikdo nebyl. Sice jsme měly naději, že nás snad rodiče budou postrádat, ale vzhledem k tomu, že jsme mnohokrát trávily v Lidušce čas do pozdních hodin i třeba do deváté, desáté hodiny večerní, jsme tak měly před sebou dlouhý, dlouhý čas.

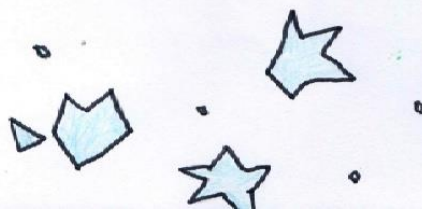
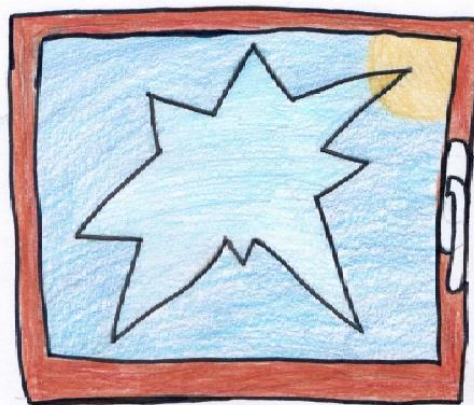
Nicméně protože jsme proběhly všechny patra, dívčí záchody a umývárky a šatny. Nakonec jsme se odhodlaly vlézt i na chlapecké záchody, kolem kterých jsme předtím chodily s velkým obloukem.

Samozřejmě to pro nás byla potupa, ale v takové vypjaté chvíli se člověk přemůže, překročí svou komfortní zónu a s podporou kamarádky a spoluhráčky rozbije okýnko na klučičích záchodech.

Rozumějte: klučičí záchody byly v přízemí, holčičí o patro výše, takže je jasné, že jsme daly přednost pohodlnějšímu seskoku... No, seskoku, spíše jsme se protáhly tou dírou, která vznikla, překryly starou krabicí a utíkaly domů.

V pondělí se na to samozřejmě přišlo. Jak jsme mohly být tak naivní??

Ale dopadlo to dobře. A řeknu vám tajemství toho úspěchu. Byl to pan ředitel Eduard Vaníček. Zasmál se tomu a řekl: “Holky, když to tady uklidíte a uklidíte i celé klučičí záchody, já to nikomu neřeknu“ A jak řekl, tak udělal. A kdybychom to na sebe s Gabčou později nepráskly, dodneška nikdo nic neví. A já ani neměla za tohle zaracha.

A proč jsme byly samy – já a Gabča - v pátek večer v hudebce? Měly jsme trénovat čtyřručku na soutěž. Po docvičení jsme měly zaklepat na vedlejší dveře paní učitelky Milušky Hainzové, dnes Mimrové a ta za námi měla zamknout. Jenže my jsme dohrály na klavír a ještě jsme hrály piškvorky, jméno, město a tak. Miluška šla okolo, neslyšela klavír, tak si řekla, holky už šly a zapomněly mě to říct. Tak prostě zamkla a šla domů. Tak to jen tak na vysvětlenou.

V hudebce se člověk NENUDÍ 😊.

Edita Hrdinová

Jak jsem na ZUŠce ubíjel lásku a rozvíjel tabákový průmysl

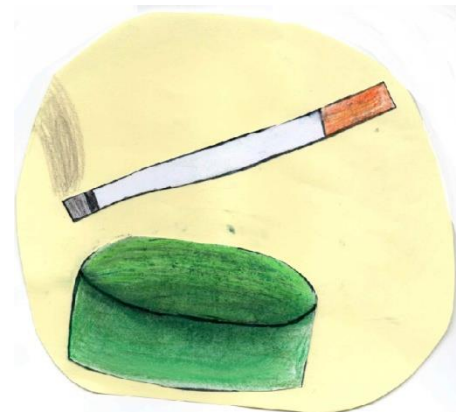
Do lidušky jsem chodil na klavír a na flétnu. Na klavír proto, že maminka nedala jinak. Na flétnu, proto, že na ní chodila má dětská láska a já vášnivě toužil sedět vedle ní na orchestru. Protože má láska začala o rok dřív, byla lepší než já a hrála první flétnu, byla jediná sousedící židle, která mohla splnit můj chlapecký sen, židle pikoly. A tu mi pan učitel svěřil, jen když jsem něco předvedl v hodině flétny. Nejen, že mě brzy prokouknul, ale taky mé touhy uměl náležitě využít! A tak jsem flautil....

No a klavír, to bylo utrpení. Nebýt Hradeckého jazzových etud, nezahrál jsem nic. Prostě mě to nebavilo.

Temperamentní paní učitelka, říkejme jí třeba Ranařka Spravedlivá, to nesla nelehce. Učit synáčka pana profesora z konzervatoře, který nic nezahraje (synáček, ne profesor) nebyla dobrá vizitka ani pro nadřízené, ani pro pana profesora....

Do hudebky jsem i přes malé nasazení chodil vždycky o něco dřív. Bylo potřeba od žačky, která chodila přede mnou zjistit, jakou má Ranařka náladu. To je totiž pro žáka, který nic neumí, velmi důležitá okolnost. Úkoly zadané na týden jsem totiž nakonec nacvičil, ale většinou až v hodině klavíru. Takže nejen, že to byl lempl, ale ještě k tomu celkem schopný lempl! A když paní Spravedlivá viděla, že by to docela dobře šlo, kdyby jen trochu zabral, propadala o to většímu zoufalství.

A tak se v hodině nejprve zahrozilo a já pak dostal chvilku na cvičení. Aby si paní Spravedlivá zachovala duševní rovnováhu, chodila v době mého notového luštění na cigaretu. A tady se musím doznat, že zdraví své učitelky jsem vůbec neprospíval. Občas musela jít

během hodiny kouřit i dvakrát. A pak už mi to celkem šlo.

Jak už to tak bývá, klavír mě začal bavit hned, jak jsem po prvním cyklu už na klavír hrát nemusel. Objevil jsem kouzlo improvizace, a tím jsem si hudbu teprve pustil do života.... Ale to už je jiný příběh.

A jak to dopadlo s flétnovou láskou? Nijak. Já toužil a ona ani netušila.... A tak z toho bylo alespoň několik prvních a druhých míst z flétnových soutěží a já doma dostal čokoládu.... což zlomené srdce roztouženého mladíka celkem dobře slepilo zpátky v jeden kus :-)

Václav Metoděj Uhlíř

Ach ty vlasy

Když jsem chodila do Lidušky, hrála jsem na příčnou flétnu a nosila účes tzv. mikádo, stala se mi jednou na koncertě nemilá věc. Při hlubokém nádechu jsem se mírně předklonila a z levé strany vdechla pramen vlastních vlasů. Bylo to uprostřed skladby, tudíž následoval úlek a rychlá akce. Pravou rukou jsem pevně držela flétnu, levou hbitě uchopila pramen vlasů v dutině ústní a vymrštila jej ven. Rychlý nádech a hrálo se dál. Korepetitorka jen mírně zvedla obočí, počkala zhruba jeden takt a přesně se připojila k pokračující skladbě. Měly jsme úspěch, sklidily potlesk, ale od té doby na pódium nikdy nejdu bez sponky či gumičky do vlasů☺.

Lucie Valtrová

Jak jsme ladili

S kolegou Jáchymem Janypkou jsme asi 5 let hráli v Big bandu ZUŠ Bedřicha Smetany, který vedl (a dodnes vede) Mgr. Libor Kazda, oblíbený, byť občas poněkud prchlivý pedagog. Hra na kytaru nebyla jedinou věcí, která nás s Jáchymem spojovala, věčně jsme totiž ztráceli ladičky, takže jsme si je navzájem půjčovali. Ten den jsme jako vždy společně ladili, Libor odpočítal,

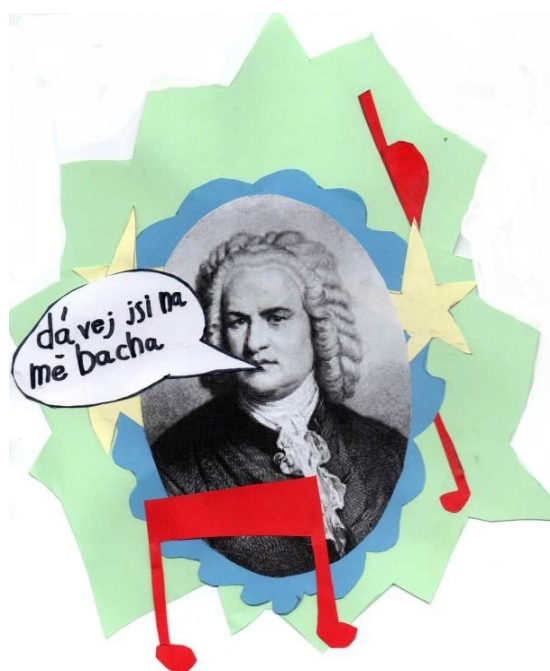
kapela spustila...no, a znělo to opravdu příšerně disharmonicky. Kapelník se jal vypátrat příčinu. „Hoši, zahrajte mi něco spolu,“ obrátil se na nás. S Jáchymem jsme zahráli jako jeden muž a znělo to naprosto v pořádku. To Kazdovi stačilo. Bez otálení sjel všechny dechaře za lazení, načež je donutil zkontrolovat nástroje. Bezděčně jsem k tomuto kroku přistoupil také. Podíval jsem se na ladičku a v tom mi to

došlo...nějakým nedopatřením jsem přenastavil kalibraci z požadovaných 440hz na asi 420...my kytaristé jsme tedy celou tu dobu byli oproti zbytku úplně mimo. Tiše a bez otálení jsme chybu napravili a nemusím dodávat, že po zbytek skladby jsme se dusili smíchy. Tenkrát jsme zkrátka žádní dobráci nebyli. Zpětně se omlouváme všem spoluhráčům☺.

Lukáš Petráň

Dej si bacha

Do Zušky jsem chodila na výtvarný obor, který mě bavil a hlavně se na něj člověk nemusel pravidelně připravovat, až později v rámci přípravy na střední uměleckou školu. Takže to byla hlavně radost a příjemná tvůrčí atmosféra. Ovšem hudebka ta bez přípravy nešla. Chodila jsem na klavír a bylo období, kdy mě to nebavilo a moc jsem necvičila. Často jsem na poslední chvíli běžela na hodinu a u toho listovala tenkrát ještě papírovou žakovskou, abych na hodinu byla připravená aspoň teoreticky, když ne prakticky. Paní učitelka to se mnou neměla jednoduché. Tenhle čas pominul, já se naučila pravidelně cvičit a tak mě to začalo bavit. Tak mám nejen na výtvarku, ale i na hudebku vveselé vzpomínky. Jednou po klávesách tekla i krev, to když jsem se učila glissando. Hodina probíhala vždy podobně, prve stupnice, křížky či béčka jsem hádala jak čísla ve Sportce... Potom etuda, něco z baroka, klasicismu a tak dále. Po každé skladbě mi paní učitelka udělala do not poznámky, kladla mi na srdce co mám

do příště na svém hraní vylepšit a já kyvála a slibovala si, že budu teda víc cvičit. „Dej si na tohle místo pozor, taky na dynamiku... bacha“ Kývu hlavou, že si teda opravdu dám pozor. Paní učitelka to ještě dvakrát zopakovala a já pořád kývala a myslela si, že si dám pozor, bacha, majzla a tak dále a nemusí mi to furt opakovat. Jenže paní učitelka myslela BACHA s velkým B. Takže bacha na Bacha.

Soňa Valentová

Co mě přivedlo do ZUŠky...

Jako malá jsem si přála být buď porodní, nebo dětskou sestřičkou. Vždycky se mi líbilo, když dětem bylo dobře a byly spokojené, ty nejmenší se smály, nebo klidně spaly. A jako větší jsem si přála být učitelkou hudby, protože muzika to dokáže podobně.

Když jsem nastoupila do školy, učily mě paní (tenkrát soudružky) učitelky, které nosily šustivé pláště, cucaly hašlerky a v kapse měly schovanou gumu, kterou opravovaly naše chyby v sešitech.

Když jsem nastoupila (tenkrát) do Lidušky, učila mě paní učitelka (nikdy mě nenapadlo oslovit jí soudružko), která byla vždy upravená, noblesní dáma, nosila dlouhé pletené svetry, na koncertech měla šaty s perlami, prostě vždy byla elegantní.

Dokonce jsem několik let chodila k ní domů. Byl to činžák, byt v přízemí. Když jsem tam vstoupila, ocitla jsem se v 19. století, v úplně jiném světě. V obýváku byla velká knihovna, uprostřed malého pokoje stůl s ručně háčkovaným ubrusem a na oknech těžké závěsy. A klavír, nad kterým visely portréty velikánů české hudby - Smetany, Dvořáka a Suka. A na klavíru stála busta Antonína Dvořáka, (už tenkrát mi přišlo morbidní sekat umělcům ruce a trup, aby nezabírali moc místa a mohli je postavit na pedestal).

A paní učitelka učila, asi tak jako matka pana Louky ve filmu Kolja (i tak trochu vypadala a třásl se jí hlas), nás učila hodně klasicky. Věděla jsem, že hrála na varhany v kostele a že je vdova, a z fotografií, které v pokoji visely, že byl její tatínek pravděpodobně legionář...

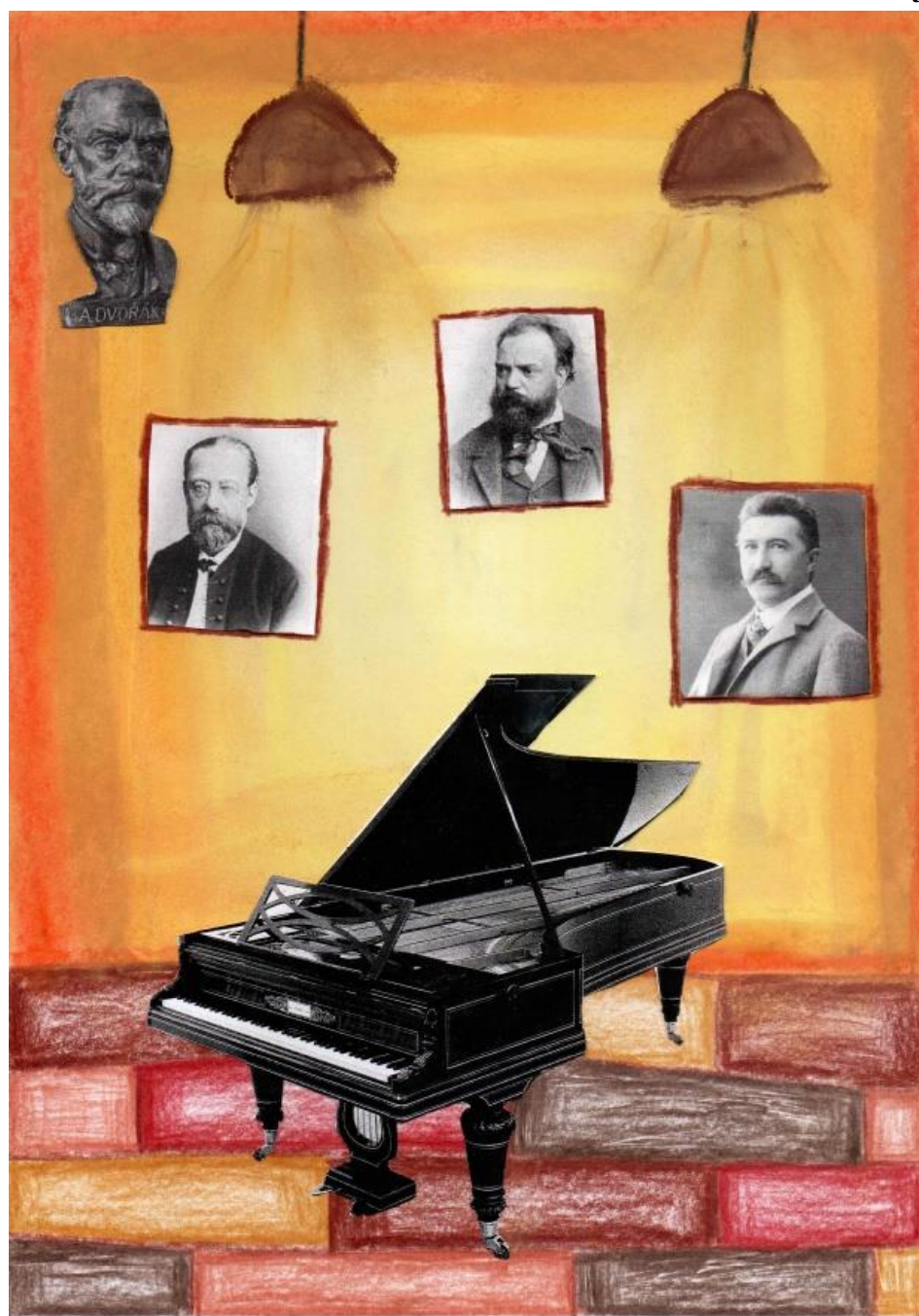
Obdivovala jsem, že i když se nedívá do not a prochází se po pokoji, opravuje mne, když jsem udělala chybu a říká, jaký tón mám zahrát. Vnímala jsem to jako zázrak! A světe div se, já už to umím taky!!! Pomohl mi covid-19 !!!

Hodně jsem musela napínat uši při výuce na dálku. Možná ještě víc, než kdysi na konzervatoři při hudební analýze:)

Napadlo mě: máme doma hodně velkou knihovnu, mnoho knih s klavírní metodikou od slovutných učitelů, v jídelně stůl s háčkovaným ubrusem, kolem kterého stolu usedá naše rodina ke společným obědům. Máme klavír, ba dokonce dva, ke společnému muzicírování, nad to nepočítaně kytar a bicích i dechových nástrojů, ale co vnímám jako nejvzácnější, je HUDBA, která neustále zní, tepe, line se celou naší domácností, je inspirací, námětem i smyslem našich rodinných setkání.

Jako učitelka bych si přála něco z toho předat dál, protože to vnímám jako vzácné, jedinečné a obohacující.

Dája Lapáčková

Rozhovory

Jana Frišová

– klavír, klávesy a ředitelování

Proč jste chtěla být ředitelkou ZUŠ?

Já vlastně ani nevím. Chtěla jsem to zkusit a vyšlo to.

Čemu se věnujete ve svém volném čase?

Věnuji se dvouměsíčnímu štěněti jezevčíka, Jezdím ráda na kole, třeba po Šumavě. Hraji na klavír.

Máte ráda fotbal?

Mám doma atleta (syna), tak preferuji atletiku. Raději mám hokej, než fotbal

Sparta, nebo Slávie?

Slávie, radši si stoupnu dál. 😊

Marcela Kohoutová

– příčná flétna a zastupování paní ředitelky

Co Vás přivedlo k práci učitele na ZUŠ?

Chtěla jsem se zabývat zobcovou flétnou jako zdravotní pomůckou, protože jsem měla nemocnou dceru. Moje dcera Zuzanka měla nemocné průdušky, konkrétně astma a cvičení na flétnu ji pomáhalo, tak jsem se tím zabývala a dostala se k učení.

Jaký hudební nástroj máte nejraději?

Zobcovou flétnu. Ještě více klavír, na který jsem hrála v dětství.

Kolikrát jste letěla letadlem?

Jednou, bylo mi patnáct let a letěla jsem do Berlína.

Čeho se nejvíce bojíte?

Že ztratím někoho blízkého, koho mám ráda.

Vlasta Novák – klávesy, zobcová flétna, trubka

Na jaké všechny hudební nástroje umíte hrát?

Hraju na trombón, klávesy, klavír, zobcovou flétnu, baskřídlovku (názorná ukázka pantomimou).

Kolik let pracujete v této ZUŠ?

Ty brd'ó, dvacet let, už to bude přes dvacet let.

Jakou jste měl barvu vlasů, když jste ještě vlasy měl?

Byl jsem blond'atej kluk.

Marcela Kučerová - klávesy, zobcová flétna, trubka

Proč jste se chtěla stát paní učitelkou?

Já jsem vůbec nechtěla. To se tak stalo, nebyl to můj cíl. Šla jsem na pajdák, kde se nedělaly přijímačky z češtiny a matiky.

Jak jste se k učení dostala?

Po studiu na pedagogické škole jsem šla do Trstěnic, kde jsem působila jako družinářka. Po čase se uvolnilo místo tady v ZUŠ, jsem tu už dvacet let.

Na jaké všechny hudební nástroje hraje?

Chtěla jsem hrát na kytaru, ale naši nechtěli, tak jsem musela hrát na klavír. Trubku jsem dostala za trest, nechtěla jsem totiž jezdit v létě na tábory, tak jsem musela cvičit na trubku. Také jsem zkoušela hrát na bicí.

Messi, nebo Ronaldo?

Jestli co? (zopakování otázky, neb redaktor vychrlil otázku hbitě jako výkop fotbalového míče a paní učitelka rozumněla něco jako JESI= Messi, nebo spíše nerozumněla vůbec 😊)

To je nutno dodat, že se jedná o fotbalisty, sport totiž vůbec nesleduji.

Dagmar Lapáčková - klavír

Jak jste přišla k hudebnímu nástroji klavír?

Chtěla jsem hrát na příčnou flétnu, ale dostala jsem zobcovou, rodiče mě podcenili. Pak jsem uviděla v televizi křídlo, takže jsem se pro něj rozhodla.

Jakou preferujete značku klavíru?

Steinway, hrála jsem na něj dvakrát, je to Mercedes mezi klavíry.

Kolik máte doma knihoven plných not?

Jedna, dva, tři, čtyři, pět,...asi osm metrů narovnaných not. Možná do devíti metrů.

Edita Hrdinová Keprtová

– hudební nauka, klavír

Máte ještě jinou práci kromě výuky nauky na ZUŠ?

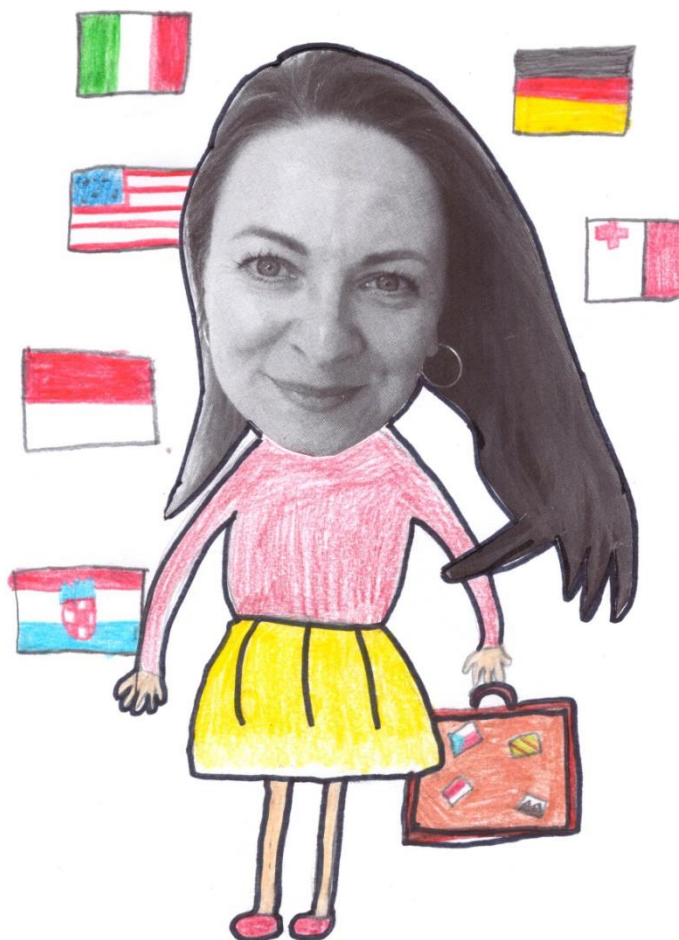
Kromě učení pracuji v pedagogicko psychologické poradně, kde radím dětem jak se dobře učit..

Co děláte ve svém volném čase?

Mám ráda plavání, odpočinek a cestování.

Jaká všechna místa jste navštívila?

Amerika, Indonésie, Řecko, Malorka, Španělsko, Chorvatsko, Malta, Bali, Itálie a Rakousko.

Jáchym Janypka - kytara

V jakých kapelách hraje?

Mám toho poměrně dost. Baví mě autorská hudba. Hraji v kapele Vepřo knedlo s Dádou, se kterou vystupujeme na večírcích, svatbách a plesech. Pak máme rodinnou kapelu, se kterou hrajeme populární hudbu. V Lucky Joke hrajeme vlastní hudbu. Začínali jsme instrumentální hudbou, teď máme zpěvačku, stylističtě je to jazz.

Kolik vlastníte kytar?

Mám klasickou kytaru, když se tak zamyslím, tak mám šest baskytar.

Jakou preferujete značku kytary?

Tak to neřeknu konkrétní odpověď. Odvíjí se to od toho, co chci zahrát, jestli akusticky... Vybral bych si podle situace.

Lukáš Petrůň – kytara

Jak dlouho učíte na ZUŠ a jak jste se k této práci dostal?

Učím tu od září 2012, dostal jsem doporučení od dcery naší paní ředitelky.

Jak dlouho hraje na kytaru?

21 let.

Kolik jste za svůj život vystřídal žen?

Příliš mnoho na to, aby byla odpověď publikovatelná.

Jaké je vaše oblíbené holčičí jméno?

Jedině Tereza.

Petra Kubátová Šišková

– sborový zpěv

Jak se to stalo, že jste se rozhodla pro práci učitelky na ZUŠ?

No, když jsem byla malá, tak jsem chtěla být zdravotní sestrou, potom zpěvačkou a taky učitelkou. Ale nedostala jsem se na střední pedagogickou školu. Studovala jsem zpěv na konzervatoři, takže jsem k tomu takhle došla.

Jaká je vaše oblíbená zpěvačka?

(smích) No, z vážné hudby Magdalena Kožená, z populární hudby všechno možné, ale asi Tomáš Klus, nebo také relaxační hudba.

Kdybyste mohla být jakoukoli postavu, která by to byla?

Superhrdinka - záchranářka světů.

Prostě zachraňovat svět.

Lucie Valtrová – zobcová a příčná flétna, bicí

Jak jste se dostala k práci učitele na ZUŠ?

Protože jsem jako malá chodila do zušky na zobcovou flétnu, příčnou flétnu a varhany, tak se mi ta práce líbila.

Na jaké všechny hudební nástroje hrajete?

Hru na zobcovou, příčnou flétnu a bicí jsem studovala. Amatérsky na akordeon a na kytaru tak k táboráku.

Jakou značku zubního kartáčku používáte?

To vím naprosto přesně - Curaprox
Ultrasoft.

Anežka Kučerová (Beránková)

– literárně dramatický a taneční obor

Jak jste se dostala k této práci?

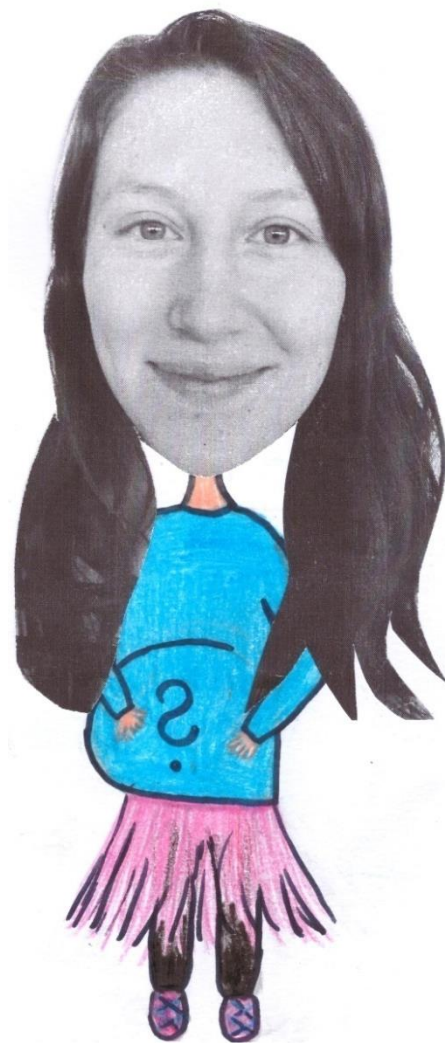
Chodila jsem do ZUŠ do literárně-dramatického oboru od 4. třídy, kde byla rozšířená výuka, kde jsme se učili přednes, zpěv, také pohyb. Taneční obor jsem navštěvovala už od 1. třídy. Na vysoké škole - JAMU jsem studovala divadelní fakultu. Po studiu jsem našla inzerát na tuto práci v naší ZUŠ.

Jaký druh tance preferujete?

Současný – contemporary.

Čekáte kluka, nebo holku?

Nevím.

Soňa Valentová – výtvarný obor

Jaká je Vaše oblíbená technika?

Tak určitě malba, k té tihnu odjakživa. Studovala jsem ji na střední i vysoké škole, ale poslední dobou mě zajímá také keramika, či vyřezávání ze dřeva. Na výtvarném oboru ve zušce mě baví, že je různorodý a děláme kromě malby a keramiky taky grafiku a pracujeme se všelijakými materiály.

Jakou máte nejoblíbenější barvu?

To se tak nedá říct, že bych měla vyloženě jednu oblíbenou. Taky není modrá jako modrá, má desítky odstínů. Na obrazech používám snad všechny barvy a jejich odstíny.

Jaká práce Vás zajímala jako malou?

Chtěla jsem být malířkou.

Veronika Leksová

– akordeon, klávesy

Jak dlouho pracujete na ZUŠ?

Pracuji tady na ZUŠ 5 let.

Na jaké hudební nástroje umíte hrát a který je Váš nejoblíbenější?

Hraji na klavír a akordeon a oba nástroje jsou super.

Co děláte ve svém volném čase?

Sportuji, věnuji se turistice, takže dlouhé procházky, běhám, jezdím ráda na kolo. A hlavně posilovna, tam jsem nonstop.

Jaké zvíře máte nejraději?

Kočky, mám doma dvě kočky rasy ragdoll.

Ivana Reichová

– klavír, klávesy a zobcová flétna

Na jaké hudební nástroje hrajete?

Hraji na pět hudebních nástrojů - hoboje, housle, klavír, zobcová flétna a piano.

Hoboj, housle a klavír jsem vystudovala na JAMU v Brně.

Jaká místa jste navštívila s orchestrem?

Navštívili jsme spoustu zemí - Německo, Velkou Británii, Holandsko, Belgie, Polsko, Maďarsko, Slovensko, Itálii, Španělsko, Portugalsko, Francii, Japonsko, Jižní Koreu, Filipíny, Tchaj-wan, Singapur, Českou republiku, Slovinsko, Chorvatsko, Lucembursko. Těch zemí bylo více, ale pro ukázkou stačí.

Čím jste chtěla být jako malá?

Chvíli jsem chtěla být paní učitelkou, ale pak jsem chtěla hrát na housle a hoboje.

Gabriela Němcová

– klavír, zpěv

Jak jste se dostala k práci učitelky v ZUŠce?

Od dětství jsem chodila do ZUŠky a vždycky jsem chtěla být učitelka.

Říkáte krupičná nebo krupicová kaše a mícháte ji?

Říkám krupicová a nemíchám ji, protože chytne všechny barvy světa a potom už není tak dobrá.

Máte doma nějaké zvíře nebo byste nějaké chtěla?

Nemám, protože moc ráda pěstuji kytky a zvířátka by mi je oždibovala.

Václav Metoděj Uhlíř

Máte ještě jinou práci kromě zušky?

Jakou?

Učím na konzervatoři, jsem diecézní organolog, to znamená, že mám na starosti asi 740 varhan v okolí. Hraji v krematoriu při pohřbech. Přitom studuji a věnuji se umělecké agentuře.

Na jaké hudební nástroje hrajete?

Varhany, čembalo, klavír, trochu saxofon, příčná flétna a flašinet.

Můžete se s námi podělit o zábavnou historku s vaší motorkou?

Jednou jsem vyjel z domu na výlet a řekl jsem si, že se na každé liché křižovatce vydám doleva a na sudé doprava. Skončil jsem o půlnoci v Žilině, kde jsem si musel najít hotel.

Romana Myšáková – hudební nauka, kytara, zpěv

Bydlíte ve Městě, nebo na vesnici?

Vyrostla jsem v paneláku, ve městě, ve Svitavách. Když jsme hledali bydlení, tak jsme se s mužem rozhodli pro statek v Ostrém Kameni.

Máte nějaká domácí zvířata?

Máme ovečky, jednoho berana, ten se jmenuje Uran, jedna ovečka se jmenuje Venuše a teď spolu mají jehňátko, které jsme pojmenovali Jupiter. Máme slepice a kluci morčata, to k nim prostě patří. Pejska nemáme, ale půjčujeme si ho na procházky od sestry, má kokršpaněla.

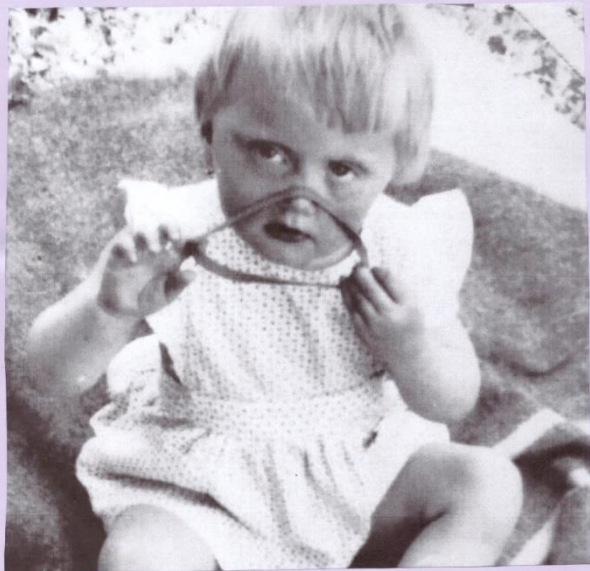
Co nejraději děláte ve svém volném čase?

No, starám se o ta zvířátka, kterých máme dost. Ráda chodím do přírody, třeba do hor, nebo na kolo. A taky ta muzika, ta musí být. Máme bigband, kde hraji na kytaru.

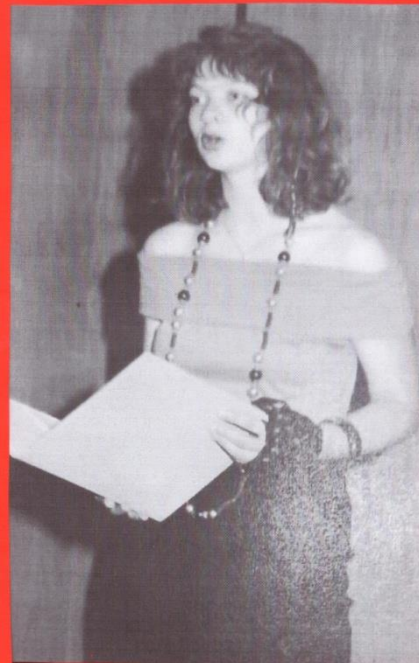

Hádej kdo jsem?

1

2

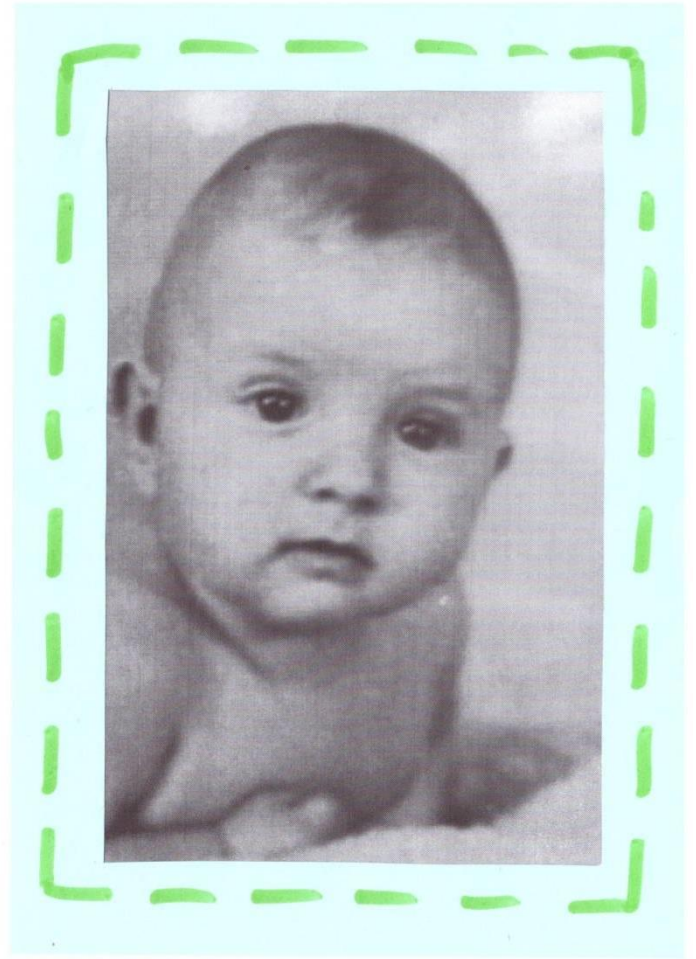
3

4

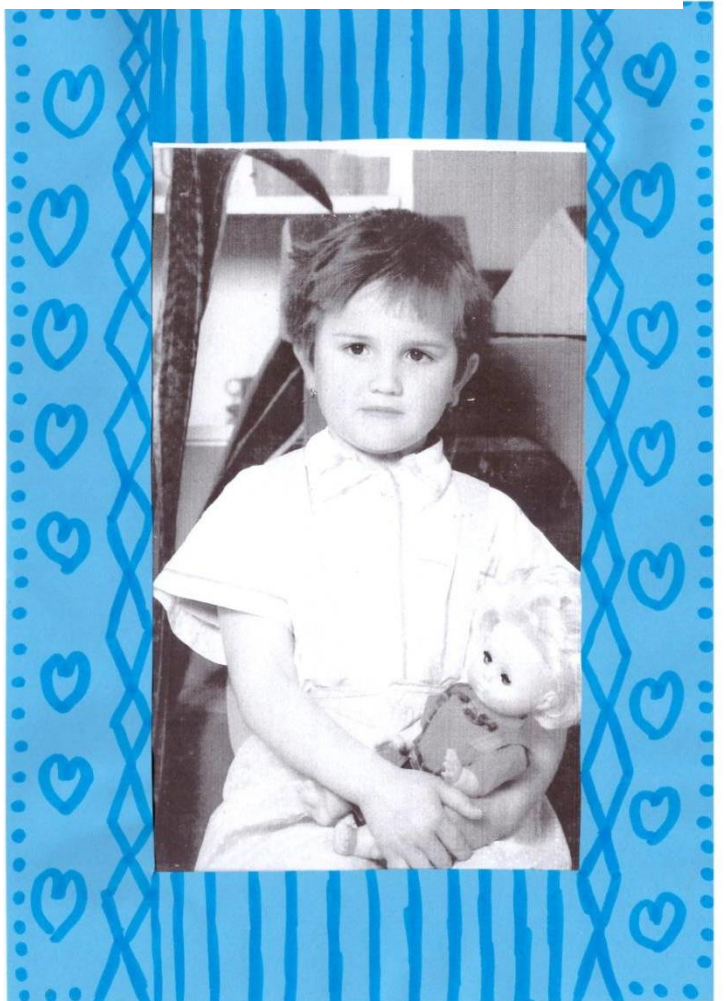
5

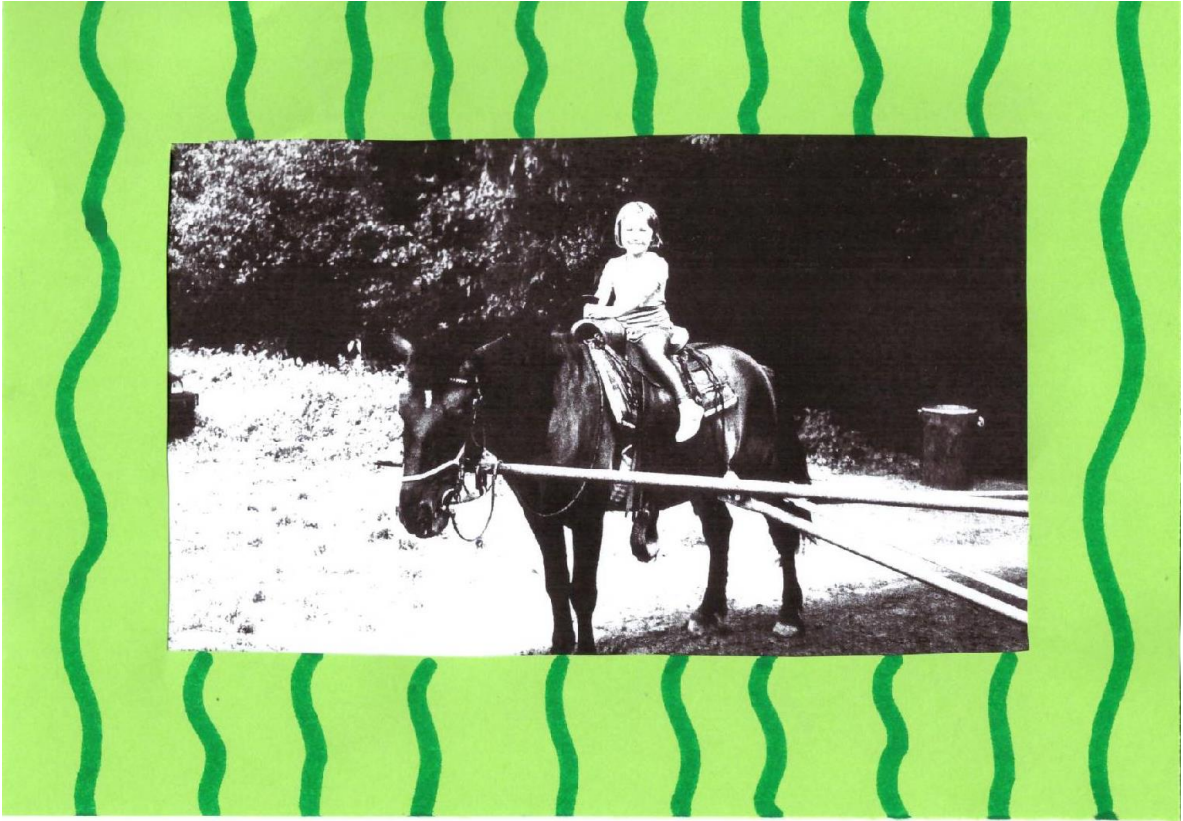
6

7

8

9

10

11

12

13

Slovo závěrem

Toto speciální vydání novin vyšlo v květnu 2023 ku příležitosti třicátých narozenin naší ZUŠKY.

Celkového zpracování se ujal výtvarný obor a to nejen po vizuální stránce. V rubrice **Rozhovory** si žáci vyzkoušeli práci redaktora. Vznikl tak celý redaktorský tým, který vymýšlel otázky a potom zpovídal učitele přímo v jejich hodinách. Často se daného učitele ptal žák, který k němu chodí i na hudební nástroj, či další obor. Následně si výtvarníci rozdělili jednotlivé hlavy učitelů a dokreslili jejich postavu podle skutečností, které se v rozhovorech dozvěděli. Nevyzpovídali jsme úplně celý pedagogický sbor, to by tyto noviny byly pěkně silné, ba by vydaly až na knihu, vždyť v celém pedagogickém sboru máme 25 učitelů. Rubriku **Historiky ze školních let** sepsali někteří učitelé a výtvarníci k nim vytvořili technikou koláže a kresby vystihující ilustrace. Doufám, že vás historiky a karikatury učitelů pobavily a uhádli jste kdo je na fotkách s dětství? Pokud ne, tady je klíč.

Za redakční tým
Soňa Valentová

Kdo je kdo?

1. Marcela Kohoutová – příčná flétna a zastupování paní ředitelky
2. Edita Hrdinová Keprtová – hudební nauka, klavír
3. Romana Myšáková – kytara, zpěv, hudební nauka
4. Eliška Drobná – tanec
5. Petra Kubátová Šišková – zpěv, klavír
6. Jana Frišová – klavír, klávesy a ředitelování
7. Veronika Leksová – akordeon, klavír
8. Jana Báčová – housle, klavír
9. Anežka Kučerová – taneční a literárně dramatický obor
10. Lukáš Petráň a Jáchym Janypka - kytary
11. Soňa Valentová – výtvarný obor
12. Vlasta Novák
13. Václav Metoděj Uhlíř – klavír

